:e s růžemi

(Dokončení se str. 1.)

:e chápe, že si nikdy nebude moci
e musí stále dáti vést vyšší učen-
je má konečně na věky uvésti do
a.

ta dětství, chápeme-li ji správně,
připomíná vyšší prostotu duše,
prosto čistým úmyslem jde přímo

cestě se víra stává živější, proni-
půvabnější, neboť Bůh naplňuje
svícením ty, kdož jej poslouchají.
stává stále neochvějnější, směřuje
cíli spásy; chrání nás před zma-
a připomínajíc nám, že Pán bdí
ozorně právě pro naši slabost a
kytuje svou pomoc těm, kdož jej
Na této cestě nás láska strhuje
mu, abychom milovali Boha z ce-
vého, více než svoji osobní doko-
hom jej milovali čistě pro něho
y vládl v našich duších, aby je
nocně přitahoval k sobě.

dítko Boží, je-li prosté ve styku
se svatými, je pod vlivem daru
ň velmi rozumné vůči těm, k nimž
ůvěru. A přes vědomí své slabo-
následkem daru síly, když třeba
rostřed největších obtíží.

lství bylo, podle slov Ježíšových,
dříve maličkým, kteří jsou tak
by se posvěcovali věrným sledo-
ti v obyčejných okolnostech ži-
eří, přijmou-li denní oběti, mohou
tálému spojení s Bohem. Tito
ají toto poselství sdíleti druhým,
nejsou vědomi své vlastní bídy,
bdrželi život v hojnosti, kdyby se
otevřelo k jeho přijetí. Cesta
dětství nás ochraňuje před ne-
oho zcela přirozeného a nezdra-
smu«, pro nějž se nedojde nikdy
zamyšlení a k modlitbě a jenž
nášeti nadpřirozené plody spásy

é je chápou, nalezly drahocen-
které mluví evangelium, vidí, že
nský život je život věčný již za-

Sv. udělí hojnost těchto milo-
ří se zúčastní zblízka nebo zda-
kteří touží žíti niterněji z prav-
obozuje.

valý poutník lisieuxský jsme si
liš hluboké vzpomínky na svaté
ch se nám dostalo u slavného
ezie od Ježíška, než abychom ne-
kerou svou mocí vyzařování du-
elství, jímž pověřilo nebe sva-
ku pro dobu, která ho tolik po-

Pius P. P. XII.

---

ká Družina kněží u sv.
ou obvyklou měsíční schůzi v Dru-
druhou středu v měsíci říjnu, t. j.
r. o 4. hodině odpolední. Od ³/₄ na
ba. V závěru promluví prof. Dr.
jak probuditi a pěstovati zájem

Ukázněnost, vyrovnanost, charakternost

Projev J. E. njdp. arcibiskupa Dr. J. Berana na Václavském náměstí dne 28. září 1947.

Pražané, katolíci!

Na historickém místě v historických dobách slavíme letos svátek sv. Václava. Nadšení, s jakým jste poslechli mé výzvy, mne opravňuje k upřímnosti. I my, katolíci, dovedeme manifestovat, když chceme, ale manifestace a davové nadšení nemůže stačit. Svět chce i od nás vidět skutky

Je jistě hodně třeba modliteb nás všech. S důvěrou svěřujeme Dědici země české své vnitřní i zevní potřeby. K modlitbám však připojujme i kajícnost. Výsledky našich modliteb jsou seslabovány urážkami spolubratří nemodlících se a hřešících, urážkami do nebe volajícími. Tyto urážky musíme odčinit. Pamatujme na smír, na usmiřování urážené Velebnosti Boží! — I tu se k nám připojí sv. Václav, jenž proto v noci se svým sluhou Podivénem navštěvoval chrámy a skutky milosrdné lásky ulevoval bídě jiných, aby tak v duchu kajícnosti oddaloval od svého lidu zasloužené tresty Boží Spravedlnosti. Ale ani to není ještě všecko.

Kořen našeho národa je ohrožen všeobecně se rozmáhající znemravnělostí. Ubývá smyslu pro čest, právo a spravedlnost. Korupce, podvodnictví, lež a překrucování fakt bují povážlivě. Se všech stran slyšíme varovné hlasy, napomínání. Již i veřejně jsou poměry naše posuzovány a odsuzovány. Snad i my jsme pokoušeni malomyslnět a bezradně ponechávat vše dalšímu vývoji. — To není správné. Inkriminacemi a věšením hlavy nic nesprávíme.

Dovoláváme se častokráte skutečnosti, že nás, katolíků v Čechách je přes 70%. To musí být v našich poměrech znát! Slyšíte? Nechme kritisování! Žijme v první řadě my, katolíci tak, jak je třeba! Pravda, jedno červivé jablíčko spíš zkazí koš zdravých, než aby deset zdravých napravilo jedno červivé. Ale je naší povinností tvořit zdravé jádro našeho drahého národa právě proto, že jsme katolíci!

Sv. Václav je nám vzorem, jak máme žít. Dnes, v této chvíli připomeňme si živě:

1. Jeho rytířskou ukázněnost. — Byl v mládí cvičen v ctnostech rytířských. Svou ukázněnost osvědčil v souboji s Radslavem, ukázal ji i ve chvíli poslední, kdy vyrazil meč dorážejícímu bratru Boleslavovi, ale nevrhl se na bezbranného, třeba by tím zachránil svůj život. Rytířská ukázněnost vyžaduje smysl pro čest, čest vlastní i čest jiného. Cvičme se všichni v této, tak cenné ctnosti, všichni bez rozdílu. Vychovávejme v ní mládež, děti. Rytířů, pravých rytířů, potřebuje naše doba. Rytířů vpravdě svatováclavských, rytířů blanických, od nichž si náš lid slibuje záchranu a vítězství v dobách nejnebezpečnějších.

2. S touto rytířskou ukázněností musí býti spojena mravní vyrovnanost. Ukázněnost rytířská je zevním projevem vnitřní mravní vyrovnanosti. Z celé bytosti sv. Václava září tato vyrovnanost. Čtěte jeho charakteristiku v legendách, zadívejte se do výrazu jeho tváře, jak ji zosobnil Parléř, Škréta, Aleš, Myslbek. Tak si jej vždy představoval genius českého národa, tak ho vidí a zná česká duše prostého lidu. Záplavu znemravnělosti nezadrží nic, leč výchova k této mravní vyrovnanosti. — Přeme se a vyčerpáváme se zápasem o formy a organisaci vyučovací a nevidíme, že náš národ zachrání jen výchova, důsledná výchova vůle, silné vůle. Svěřme všichni, kdož vychováváme, sebe i děti ochraně sv. Václava. Prosme dnes vroucně za jeho pomoc v této nezbytné potřebě všenárodní. Jestliže v této věci nedosáhneme žádoucích výsledků, vlastní vinou jako spoluvinníci zničíme možnost udržet základy šťastné budoucnosti, možná i národní svobody, k posměchu nepřátel a za zasloužených výčitek všech našich bratří a sester, kteří krev, život i majetek svůj dali na oltář vlasti.

3. Obojí pak vede k pevné charakternosti. — Vzpomeňme postavy našeho národního světce, sv. Václava, charakterisující jeho rytířskou ukázněnost, mravní vyrovnanost, pochopíme i jeho pevnou charakternost. — Byl vždy věrný svým zásadám, neslevil v ničem, co považoval za svou povinnost. Cítil se stejně zodpovědným lidu jako Bohu, a proto, třebaže si mohl získat popularitu davu, nedal se zviklat ve své zásadovosti a volil raději smrt, zdánlivou porážku, než zradu na právu a povinnostech. Již tisíce let září svým příkladem českému lidu. Tisíce let, a kdo se řídil jeho příkladem? — Chci býti spravedlivým. Našli se tací i v dějinách našich. A ty nazýváme velikány. Ale době naší nestačí jeden, dva jedinci mimořádní Každý z nás musí být z křemene, každý z nás musí být žulou, mužové stejně jako ženy. My, katolíci, cítíme zodpovědnost nejen k národu, nýbrž i k věčnému Soudci a k své Církvi. My v první řadě musíme podle vzoru sv. Václava vyspět v pevné charaktery. To nechť je naše rozhodnutí v této slavnostní chvíli. To nechť je praktickým důsledkem letošních oslav svatováclavských.

To hlásejme do všech koutů krásné naší vlasti, do měst i vísek. To připomínejme zejména naší mládeži.

Ano, mládeži katolická. Pod praporcem svatováclavským se sdružuješ. Praporci tomu i věrnost slibuješ. Buď každý z vás mladých apoštolem této praktické úcty k svatému našemu Dědici. Svým dobrým příkladem rytířské ukázněnosti, mravní vyrovnanosti, pevné charakternosti získávejte mezi svými druhy a družkami nové rytíře svatováclavské. Buďte též jeden nad druhým! Očista, důkladná očista s hlediska ukázněnosti, vyrovnanosti a charakternosti je nezbytná, nemá-li stuchlina a prohnilost zkazit naše hnutí. Ano, větve vyrostlé na vinném keři Kristově musí býti zdravé, svěží, požehnané. I jako světec eucharistický vám sv. Václav ukazuje cestu k zdroji nevyčerpatelnému, zdroji síly ozdravující a oplodňující.

A vy všichni, ostatní, každý na svém místě, připojte se k naší mládeži! Doporučil jsem vám hned při svém nastolení za životní heslo, své heslo: Eucharistie a práce. Volám k vám i dnes znovu. My všichni, bez rozdílu, kněží i laikové, oživeni Eucharistií pracujme k utvrzení a rozšíření rytířské ukázněnosti, mravní vyrovnanosti a pevné charakternosti svatováclavské v národě našem, tak pod praporem sv. Václava a podle jeho příkladu splníme nejúčinněji svou vlasteneckou a národní povinnost, tak přispějeme nejlépe k urovnání rozháraných našich vnitřních poměrů, tak svoláme hojnost požehnání na svou krásnou drahou vlast Amen.

Katoličtí medikové a medičky. Scházíme se každý první a třetí pátek v měsíci na společné mši sv. v ústavní kapli Marianea v Praze II., Ječná 33. První mše sv. s krátkou promluvou je v pátek dne 3. října v uvedené kapli v 7 hod. ráno.

Lékaři a medikové oslaví svátek svého patrona sv. Lukáše společnou mší sv. a sv. přijímáním v sobotu 18. října 1947 v 7 hod. ráno v kostele Panny Marie Sněžné v Praze II., Jungmannovo náměstí. Po mši sv. v sále Studia Catholica přednáška P. Dr. J. Ev. Urbana OFM.

Společnost sv. Lukáše a medická sekce ČLA.

---

sem v Lurdech

kniha »Píseň o Bernadettě« se
ala s velkým úspěchem a probu-
ujem o tajemná zjevení lurdská,
utnost nebyla dodnes předstižena
i jinými zjeveními Panny Marie,
loby následovala. Hromadné poutě
se zdá, narážejí dosud na velké

skupinu lidí. Tam bude lurdská jeskyně, napadlo mi.

Zatím se setmělo a po Lurdech rozsvítili první světla. První má cesta od nádraží vedla městem k basilice úzkými ulicemi s osvětlenými výklady obchodů i restauranty, které se množí, čím více se ke svatyni přibližujete. Na ulicích bylo velmi živo. Jako jinde ve Francii ani zde nenajdete po šesté hodině obchody po našem způsobu uzavřené. Jsou-li zde jaké uzavírací hodiny, pak se nedodržují. Pro obecenstvo to má své výhody (Sotva

vysoká a asi stejně hluboká. Nad její klenbou je menší výklenek, otevřený k řece do kraje, se sochou Panny Marie. Zde stála a mluvívala s Bernadettou Soubirousovou. V jeskyňce je nyní oltář. Stěny jsou značně začouzené od plápolu svíček a sloupků, které zde poutníci neustále zažíhají na velkém zčernalém kuželovitém svícnu. Nad otvorem do skály visí v chomáčích odložené berly a protézy — omšelé i čerstvé, zavěšené sem těmi, kdož se zde uzdravili. Prostranství před jeskyňkou dlážděné betonem